

Skautská brigáda informuje

Z Vladislavi divočinou k Dawsonu

Jednoho krásného pozdněletního dopoledne jsem se vydal za členy Skautské brigády, kteří prožívali na boudě „Dawson“ u Stropešinského mostu poslední dny prázdnin. Obvyklá cesta ze Studeneckého nádraží se mi zdála moc fádni a tak jsem se vydal z Vladislavi původním korytem Jihlavy po červené značce.

Problémy nastaly v okamžiku, kdy jsem tuto turistickou značku ztratil. Vešel jsem do lesa a tím okamžikem padly všechny moje představy o pohodlné lesní, či polní cestě, po které dojdu až ke Stropešínu. Keře, kamení, bodláčí a různé výmoly mě docela našťvaly, ale náladu mi nevzali. Pokračoval jsem kolem Jihlavy, a protože stav vody byl opravdu nízký, viděl jsem, jak to tak asi trošku vypadalo, před zatopením krajiny přehradou. Najednou se přede mnou objevila zcela regulérní skála a já se musel vydat prudce do svahu, abych ji obešel. K další skále mě dovedla nenápadná pěšinka, která ale vedla snad všemi keři, které rostou na svahu přehrady a v těch chvílích jsem zatoužil po pořádné mačetě. Skála č.2 vypadala, že ji mohu obejít spodkem, kolem původního koryta. Jenže to, co vypadalo jako bahno, byly nějaké nechutné usazeniny, a tak jsem musel vylézt na skálu a kousek po kousku se jak pavouk soukat na druhou stranu. A dál to už byly opuštěné chaty, loďky, staré základy dávno zatopených srubů, které jsou vidět jen když je hladina přehrady pod normálem, zápach rozkládajících se ryb a nepříjemné viklající se kameny na břehu. A především neprostupný les nade mnou. Skála č.3 mě donutila k radikálnímu řešení. Vodáckým postupem zvaný „Saigon“ jsem zamířil svahem přímo nahoru.(hnala mě jediná myšlenka-ta červená tam někde musí být!) Najednou jsem zaslechl šramot, a v tom okamžiku se má postava přikrčila. Dvě krásné srnky asi pět metrů ode mě bez náznaku strachu popásali trávu na malém paloučku. Musel jsem vycouvat a velkým obloukem je obejít a v té chvíli jsem se cítil jako vetřelec v tomto krásném světě. V polovině svahu jsem začal proklínat všechny čestné náčelníky Junáka od Svojsíka, ale můj výstup pokračoval. Nahore jsem uviděl nějakou vyvýšeninu a když jsem se na ni vysoukal, byla moje maličkost málem zastížena mdlobou. Přede mnou se vlnila překrásně rovná cesta, zvrší rozměrů silnice I. třídy a na nejbližším stromě byla červená značka jak višitá. Dál už to bylo jen takové turistické zevlování po značce a když jsem došel na boudu a vyčerpaně jsem se sesunul na nejbližší palandu byl jsem přivítán otázkou: „Kde seš? Ses někde určitě flákal“. To víte, všem se nezavděčíte...

Drobek

Upozornění pro členy brigády:

První Valná hromada po prázdninách se koná 8.9. 1998 ve vodácké klubovně v Židech v 18.00 hod.

Vedení SB